

คดีที่ 4 (ต่อ)
เถี่ยเถียน...ราชาแห่งโลกปีศาจมาฆา
(ตอนจบ)

บทที่ 1

ทิวากับบราตรี

ฉันก้าวผ่านซากรถไฟไหม้เกรียมสองร่างตรงหน้าไป เลือดที่ไหลเวียนในตัวฉันเหมือนเลือดของพวกเขา และเย็นชืดเหมือนกับร่างของพ่อแม่...

สายโซ่หนักอึ้งพันรัดแขนทั้งสองข้างรอบแล้วรอบเล่าจนไม่มีแรงจะยกขึ้น เข็มถีบที่มแทงท่อนแขนแข็งแกร่ง ผิวสีนวลมีหยาดเลือดสีแดงสดไหลพรูออกจากบาดแผลดูน่ากลัว

แถววัลย์หนามเขียวๆ แดงๆ เลื้อยพันระเบียงทางเดินในปราสาทที่ทอดยาวไม่รู้จุดสิ้นสุดจนปกคลุมหนาที่บราวกับเป็นภูเขามันพันรัดรอบหน้าอกและช่วงเอวอันเปลือยเปล่าของเขาอย่างหิวกระหาย รอยเลือดไหลซึมเป็นทางตามแนวเกี่ยวกระดูก มันพันรัดลำคอ เรือนร่าง และท่อนขาทั้งสองของเขาแน่นจนมองดูเหมือนต้นไม้ใหญ่ที่งอกขึ้นจากพื้น ต้นไม้มนุษย์ไซกเลือดน่าสยดสยองนี้ถูกชิงตรึงไว้กับกำแพงทั้งเป็น

แม้ดูเผินๆ จะเหมือนว่าเขาตายแล้ว แต่สมองยังทำงานและหัวใจยังคงเต้นอยู่ เพราะเขายังฝันร้ายแปลกประหลาดซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันคือภาพการฆ่าพี่น้องเลือดอันมีดมนและน่าสะพรึงกลัว

ฝันร้ายเหมือนวิญญาณที่คอยตามติดยากจะสลัดออก คอยทรมานเขา

ทารกเขาคั้งแล้วคั้งแล้ววนเวียนอยู่อย่างนั้น ทำให้เขากลายเป็นคนอ่อนแอ ความกล้าแกร่งพลันถดถอยลงอย่างรวดเร็ว คราบน้ำบนใบหน้าเประเปื้อน จนแยกไม่ออกว่าเป็นคราบเลือดหรือคราบน้ำตา

ทันใดนั้น หอคอยที่ไม่ได้เปิดหน้าต่างเลยแม้แต่บานเดียวกลับมีลมหนาวพัดเข้ามา ไอเยะเยือกพลันจับตัวเป็นน้ำค้างแข็งเกลื่อนบนพื้น อุดหนุมิบนระเบียงทางเดินลดฮวบต่ำกว่าศูนย์องศา เมื่อสายลมพัดไปถึงภูเขาพวงหามที่ตรึงร่างชายหนุ่มไว้ ภูเขาน้ำแข็งก็แช่แข็งหัวใจและสติสัมปชัญญะของเขาจนหมดสิ้น ทว่าไม่อาจแช่แข็งหยาดน้ำอุ่นๆ ที่หลั่งไหลจากดวงตาคู่ นั้น

ท่านซัลเตอร์ จอมราชาแห่งราชาผู้องอาจเกรียงไกร... ข้าไม่สามารถปกป้องบุตรของท่านอีกต่อไปแล้ว!

คำพูดประโยคนี้นั่งก้องในใจชายหนุ่มตลอดเวลา ริมฝีปากซีดเผือดสิ้นระริก หากใบหน้ากลับแข็งค้างไว้ความรู้สึก ก่อนที่ไอเย็นจะพุ่งเข้าเกาะกุมหัวใจ มีเพียงดวงตาสีอำพันดุจอัญมณีที่ยังคงโอบกอดความหวังเล็กๆ เอาไว้...

แค่สักแวบหนึ่งก็ยังดี

เขาต้องการพบหน้าบุตรของจอมมารอีกสักครั้ง อยากจะบอกกับอีกฝ่ายว่า...เมื่อมองเข้าไปในดวงตาสีม่วงดงามลึกลับคู่นั้น มันทำให้เขารู้สึกราวกับได้พบท่านซัลเตอร์ที่ระลึกถึงตลอดเวลาอีกครั้ง

สำหรับเขาแล้ว ท่านจอมมารซัลเตอร์เปรียบเสมือนบิดา เสมือนเพื่อนรัก ส่วนโน้่นทีนโน้ท์ก็เปรียบเสมือนน้องชาย เสมือนสหายรัก และคู่หูที่เขาให้ความสำคัญมากที่สุด...

ความฝันยังคงฉายวนเวียนในใจ มันเป็นฝันร้ายที่ไม่อาจกำจัดทิ้ง ภาพการฆ่าฟันนองเลือดอันเหี้ยมโหดฉากแล้วฉากเล่าหมุนวนซ้ำซาก และมันเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นเท่านั้น...

วันนี้ห้องรับแขกครึกครื้นจริง เจ้าชายไซเน่ต์บั้นพีมไม่หยุด

10 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทลอบ 4

ตรงหน้าเขามีชายหนุ่มผมยาวสีม่วงอ่อนและดวงตาสีม่วงจางกว่า ดวงตาของไนท์ที่นั่นอยู่ สีหน้าท่าทางดูเฉยชิวฉลาดและมากเล่ห์

ในแววตาของอีกฝ่าย ไชนตี้เห็นประกายความเจ้าเล่ห์ที่มีเพียงพ่อค้า ชี้โก่งเท่านั้นที่มี แต่จากท่าที่มันอกมันใจ ไม่หลบสายตาใคร และตีมาข้างหน้าดี ของตนจนหมดเกลี้ยงอย่างเต๊ะท่าก็ดูออกแล้ว

ชายหนุ่มที่ชื่อไวโอเล็ต ดอยล์คนนี้ต้องมีแผนการอะไรบางอย่างในใจ แน่ๆ งานนี้ต้องระมัดระวังให้ดี

"ถ้าฉันเข้าใจจะพูดตรงๆ เลยก็แล้วกัน"

เมื่อชายหนุ่มตีมาแดงช้ำด้วยที่แปดหมัดจึงยิ้มอย่างสง่างามแล้ว กล่าวว่ "ท่านไชนตี้คงทราบแล้วว่าแม่ตัวหนึ่งจากภายนอกหลงเข้ามาใน ดินแดนของท่าน โปรดส่งตัวคืนให้ข้าด้วย"

"บังอาจ! เมื่อก้าวเข้ามาในดินแดนของเราก็ต้องเคารพขนบของ เจ้าชายไชนตี้สิ" องค์กรกษัตริย์ของเจ้าชายถลันออกมาตำหนิอีกฝ่ายอย่าง ไม่พอใจ หากไชนตี้โถมมือเป็นเชิงให้ถอยกลับไป

ไวโอเล็ตยกถ้วยชาขึ้นจิบบดบังสีหน้าไม่พอใจของตน

"หึ ข้าไม่เข้าใจความหมายของเจ้า แม่ที่เจ้าพูดถึงตัวนั้น...เป็นพันธมิตร แท้หายากหรือเปล่า ถ้าไม่ใช่ อกยให้ด้วยที่ข้าต้องพูดเช่นนั้น...มันคงถูกกำจัด ไปแล้วละ"

มือที่ยื่นไปรับชาถ้วยที่แก้วของไวโอเล็ตชะงักเล็กน้อย แต่ชายหนุ่มกลับ หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างรวดเร็ว วางท่าสง่างามสูงศักดิ์ไม่ต่างกับเจ้าชาย ไชนตี้ซึ่งเป็นหน่อเนื้อเชื้อพระวงศ์

"อ้อ ท่านไชนตี้คงยุ่งวุ่นวายกับการแย่งชิงอำนาจในราชวงศ์ ดังนั้น ถึงมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น ข้าเข้าใจความลำบากของท่านดี เพราะการทะเลาะ เบาะแว้งขัดแย้งกันไม่หยุดหย่อนเป็นเรื่องที่ลำบากยุ่งยากไม่น้อย"

ไวโอเล็ตตีมาด้วยที่แก้วอย่างสบายอารมณ์ นิ้วลูบลายกึ่งดอกเหมยบน พัดเล่นพลางโถมมือเป็นสัญญาณให้สาวใช้ยกของว่างเข้ามาอย่างไม่เกรงใจ

"บังอาจ! เจ้า..."

"จอห์น ถอยไป"

ไซนัต์สี่หน้าเครื่องขริ่ม แต่ตอนนับถือคนที่กล้าบุกเข้ามาถึงโลกปีศาจมาหาคนเดียวและยังกล้าพูดจาเสียดสีคนอื่นไม่ได้ ช่างน่าชื่นชมความกล้าหาญเสียจริงๆ

"ไวโอเล็ต ดอยล์ เวลาเป็นสิ่งที่มีความหมาย เจ้าพูดมาตรงๆ ดีกว่า" ไซนัต์สี่หน้าเหินหา "เจ้าจะเอาอะไรมาแลกกับบุตรจอมมารคนสำคัญนั้น"

"ไม่มี"

ไวโอเล็ตหยิบคุกกี้โฮมเมดชิ้นหนึ่งขึ้นมาแล้วพูดอย่างไม่ใส่ใจ

"อะไรนะ"

ไวโอเล็ตเหลือบมองท่าที่ตกตะลึงของไซนัต์สี่หน้าแล้วพูดซ้ำอีกรอบอย่างอดทน "ข้าบอกว่าไม่มี คำนี้มันเข้าใจยากนักหรือไง"

"ล้อเล่นอะไรนี่ เจ้าคิดว่าพูดเล่นแต่ไม่กี่คำซำก็จะคืนคนให้เจ้าได้ง่ายๆ อย่างนั้นรี ผันไปเถอะ" เจ้าชายไซนัต์สี่หน้าลุกขึ้นด้วยความโมโหและบดขยี้คุกกี้รสเลิควงลงพื้น ทำให้ไวโอเล็ตที่ตั้งใจจะหยิบคุกกี้กินอีกชิ้นรู้สึกไม่พอใจขึ้นมา

"เฮ้! ท่านนี่ลึกลับเสียจริงๆ! รู้บ้างหรือเปล่าว่าบ้านเมืองนี้มีคนนำสงสารที่กระทั่งข้าวสาลีเม็ดก็ไม่มีกินมากมายแค่ไหน การกระทำของท่านเมื่อถึงมัน ย่ำยี้หัวใจของชาวบ้านที่อดอยากยากไร้อยู่นะ"

"ไวโอเล็ต ข้าไม่มีเวลาเถียงกับเจ้า ถ้าอยากได้ตัวไหนทีไหนก็เอาความจริงใจของเจ้ามาแลก ไม่อย่างนั้นข้าออกคำสั่งเพียงคำเดียว หัวกับตัวของเจ้าได้แยกออกจากกันทันทีแน่" ไซนัต์สี่หน้าส่งสายตาเป็นสัญญาณให้องครักษ์เดินตามเขาออกจากห้องรับแขกที่ทำให้รู้สึกขุ่นเคืองนี้

"ข้าว่าท่านคงเข้าใจผิดแล้ว"

ไวโอเล็ตก้มลงเก็บเศษคุกกี้ที่หล่นพื้นขึ้นมา ใบหน้าแดงมามีเงาปิดปกคลุมอีกชั้น

"อะไรนะ" ไซนัต์สี่หน้าหันกลับมา แล้วเขาก็ตกตะลึงเป็นรอบที่สอง

ไวโอเล็ตค่อยๆ บิดฝู้นออกจากคุกกี้อย่างตั้งใจแล้วเดินไปที่

12 Detective Agency 19 Nights คู่สืบคดีทอ 4

หน้าต่าง มองลงไปยังกลุ่มคนที่สวมเสื้อผ้าขาดปะปะด้านล่าง จากนั้นก็โยนคูกี้ลงไป คนกลุ่มหนึ่งกรูเข้ามาแย่งชิงเศษคูกี้ที่เจ้าชายไชนตี้ไม่ต้องการและไม่เสียดมเสียดาย

ต่อมาไวโอเล็ตก็หยิบผ้าเช็ดปากผืนสวยที่ทำจากทองคำเปลวโยนตามลงไปด้วย คลื่นมหาชนยิ่งเบียดออกันมากขึ้นเรื่อยๆ พวกมันแย่งชิงผ้าเช็ดปากทองคำล้ำค่ากันยกใหญ่

"ไวโอเล็ต...เจ้าทำอะไรนะ" ไชนตี้ก็ดัพันกรอด

ที่นี่เป็นพระราชวัง ไม่ใช่โรงบริจาดทาน โยนข้าวของของเขาลงไปตามอำเภอใจแบบนี้... ถ้าไม่เห็นว่าเป็นถึงประธานกรรมการบริหารแห่งภพมารละก็ ไชนตี้คงสั่งให้ทหารลากไปตัดหัวแล้ว

"ข้ากำลังช่วยท่านสั่งสมบุญกุศลอยู่นะ คุณไม่ออกหรือไง สมonganท่านคงมีปัญหาแล้วจริงๆ" ไวโอเล็ตส่ายหน้า ครุ่นคิดอยู่ครู่ก่อนดึงผ้าที่ปิดคลุมภาवादออก ตั้งท่าจะโยนภาवादสตรีนางหนึ่งซึ่งดูไม่เข้ากับห้องสีดำสลบขาวนี้ออกไปนอกหน้าต่าง

"หยุดนะ ห้ามโยนลงไปเด็ดขาด"

ไชนตี้พุ่งเข้าหาไวโอเล็ตด้วยสีหน้าเคียดซึ่ง แย่งภาवादที่มีความสำคัญกับเขามากกลับไปแล้วจ้องอีกฝ่ายเหม็ง

"แปลก ในห้องท่านยังมีของที่เหมือนกันเป๊ะอีกชิ้นแท้ๆ ทำไมต้องเอาของเหมือนๆ กันวางไว้สองที่ด้วย" ไวโอเล็ตยิ้มโชว์ฟันขาวกระจ่างและแก้มลิงถามเหมือนไม่รู้อะไรเลย

สีหน้าเจ้าชายไชนตี้เตี้ยแดงเตี้ยซีด "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าในห้องข้ามีอะไร..."

แม้จะกำลังเผชิญกับความโกรธของไชนตี้ แต่ไวโอเล็ตยังคงมีสีหน้าสบายๆ ตามเดิม ไชนตี้ค่อยๆ เพิ่มแรงจับกรอบภาพแน่นขึ้นจนกรอบไม้ที่ใส่ภาवादหักเป็นชิ้น

"...เรื่องที่ข้ารู้มีเยอะแยะ รวมถึงสตรีที่ดังตามคนนี้ ราชนิไฮราที่ท่านหลงรัก"

เจ้าชายไชนตี้เรียกกองครักษ์รูปร่างสูงใหญ่มาสิบนาย พวกเขาถือปืนจ่อหัวไวโอเล็ต และใช้ร่างกายกำย่น่ากลัวยืนล้อมเขาไว้

"ไวโอเล็ต การรู้ความลับของข้าไม่ใช่เรื่องดีหรอกนะ! รู้ความลับมากหรือน้อยสามารถตัดสินได้ว่าเจ้าสมควรไปสำนักผิดในนรกหรือสวรรค์..." ไชนตี้หยิบดาบออกมาจ่อคอไวโอเล็ต ช่มชู้ด้วยน้ำเสียงเย็นชา

"ท่านไชนตี้ ข้าบอกแล้วว่าท่านเข้าใจผิด"

เมื่อไวโอเล็ตพูดจบประโยค ผนึ่งทั้งสี่ด้านก็พังทลายลงมา องครักษ์รูปร่างสูงใหญ่กว่าครึ่งถูกซากผนึ่งล้มทับ ทุกอย่างลับสนอลหม่านไปหมด เสียงกรีดร้องดังระงม

สุนัขปอมเมอเรเนียนตัวมหึมายกขาขึ้นตีสไชนตี้ที่กำลังยืนตกตะลึงจนกระเด็นออกไป ก่อนจะแลบลิ้นเห่าโฮ้งๆ

น้ำลายหยดโตหยดแหมะลงบนพื้น กัดกร่อนบริเวณนั้นราวกับราดด้วยกรดซัลฟิวริก เสียงเห่าแหลมกังวานของปอมเมอเรเนียนดุจเสียงปีศาจที่ทำลายประสาท องครักษ์ที่หนีได้ก็หนี วิ่งได้ก็วิ่ง กระทั่งคนที่คิดจะเข้ามาช่วยเจ้าชายไชนตี้ยังต้องหนีเอาตัวรอดกันไปก่อนเพราะเสียงที่ดังบาดแก้วหูนั้น จึงเหลือเจ้าชายไชนตี้เพียงพระองค์เดียว

"ชี่วชี่ว มานี้เร็ว"

"โฮ้งๆ" สุนัขปอมเมอเรเนียนตัวยักษ์กระโจนหมุนตัวด้วยความดีใจ ทำให้สภาพพื้นด้านล่างไม่เหลือชิ้นดี

"เด็กดี ท่านโน่นทีโน่นนี่ไม่อยู่แบบนี้ชี่วชี่วคงเหงามากสินะ" ไวโอเล็ตตบหัวมันแล้วพูดยิ้มๆ

"บรู๊ววว..." ดูเหมือนชี่วชี่วจะฟังรู้เรื่อง มันหอนบรู๊วแล้วก้มหัวลง

"เจ้าคนบัดซบ กล้าพาลั้ต้อสูรเข้ามาที่นี่" ไชนตี้ถ่มเลือดลงพื้นแล้วก่นคำด้วยความโกรธ

"เฮ้อ... ข้าก็บอกแล้วไง ท่านกับองครักษ์ของท่านนะมันโง่ทั้งก๊วนเลย!"

ไวโอเล็ตย่อตัวลงนั่งข้างๆ ไชนตี้ ดวงตาสีม่วงฉายแววสงสารเห็นใจ

"ไม่ต้องพูดมาก ถ้าเจ้ากล้าฆ่าข้าก็อย่าหวังจะรอดออกไปจากที่นี่ได้"

ดวงตาแดงก่ำไปด้วยเส้นเลือดแดงชัดว่าไม่ยอมพ่ายแพ้ ไชน่ตี๋มองไวโอเล็ตอย่างเกรี้ยวกราด มือยังคงกดภาพวาดสตรีที่สำคัญที่สุดสำหรับเขาไว้ดังเดิม

"ข้าชื่นชมความเด็ดเดี่ยวกล้าหาญของท่านจริงๆ ถ้าพวกเราไม่ใช่ศัตรูกันล่ะก็นะ" ไวโอเล็ตลุกขึ้นยืน ก้มมองไชน่ตี๋แล้วเอ่ยเสียงทุ้ม "นี่ไม่ใช่การแลกเปลี่ยน แต่เป็นการเตือนด้วยความหวังดี เจ้าชายไชน่ตี๋ ข้าขอใช้ตำแหน่งประธานกรรมการบริหารแห่งภพมารบอกเตือนท่านเรื่องหนึ่ง...ไอชด์ร่าก่อนราชาสัตว์อสูรตื่นขึ้นแล้ว..."

"ไวโอเล็ต ชงหลังมุ่งหน้าไปยังปราสาทอสูรแล้ว มัวทำอะไรอยู่ที่นั่นอีก" จงกู่พุ่งปราดเข้ามาในห้องรับแขกด้วยสภาพเหงื่อไหลโซมกาย และเกือบช็อกไปกับภาพที่เห็น

ชายหนุ่มผู้มีสีม่วงไปทั่วตัวกำลังเหยียบหลังเจ้าชายไชน่ตี๋ ยกมือกดอกแล้วยิ้มอย่างสาแก่ใจ...

"ชงหลัง? เจ้าหมอนั้นไม่ยอมฟังที่ข้าพูดอีกแล้ว...ชีวิต เจ้ากลับไปก่อนไป อ้อ ไซ เกือบลิ้ม"

ก่อนที่ไวโอเล็ตจะเดินออกไปเขาหันกลับไปมองไชน่ตี๋ วางท่าอย่างผู้ชนะ ยกริมฝีปากยิ้มเยาะแล้วพูดว่า "แมวของเราเป็นแมวเปอร์เซียราคาแพงลิบ ห้ามทำให้ตกใจหรือบาดเจ็บแม้แต่นิดเดียว ถ้าเจ้าชายเห็นล่ะก็ โปรดส่งข่าวด้วย จงกู่ เราไปกันเถอะ"

ไวโอเล็ตเดินผ่านหน้าจงกู่แล้วพุ่งตรงไปที่ปราสาทอสูรทันที ส่วนสุนัขตัวยักษ์นั้นก็หายวับไปหลังได้รับคำสั่งจากไวโอเล็ต

จงกู่ที่วิ่งหอบแฮกมาจนเหงื่อไหลโซมกายได้แต่ยืนมองตามเงาหลังที่หายลับสายตาไปอย่างรวดเร็ว พุดอะไรไม่ออก เขาบ่นพึมพำกับตัวเองว่า "...อย่าบอกนะว่าต้องวิ่งกลับไปอีก"

จากนั้นจงกู่ก็หันไปมองเจ้าชายไชน่ตี๋ที่กำลังก้มพระพักตร์อยู่ด้วยสายตาเห็นใจ ก่อนจะวิ่งออกจากห้องรับแขกชั้นบนสุดลงไปยังชั้นหนึ่งอย่างยอมรับชะตากรรม ลืมนึกถึงประโยชน์ของลิปตี๋ไปเสียสนิท...

"นี่ ทำไมต้องเข้าไปในนั้นด้วยล่ะ"

อีกด้านหนึ่ง ไนน์ทีนไนท์เดินตามหลังโรออร์ตาไปด้วยความสงสัยอัดแน่น เต็มอก ดวงตาสีม่วงหริ่มองประเมินอีกฝ่ายอย่างระแວดระวัง

"ข้าก็อยากบอกเจ้าเหมือนกัน..." โรออร์ตาชะงักฝีเท้าแล้วเสยผม สีฟ้าครามยุ่งๆ ของตัวเอง ยิ้มพูดต่ออย่างแข็งๆ "แต่เจ้าช่วยเข้ามาใกล้ข้า อีกหน่อยไม่ได้หรือไง เราแทบจะต้องตะโกนคุยกันอยู่แล้วนะ"

"ฉันไม่ได้สนิทสนมกับนายสักหน่อย จะเข้าไปใกล้ทำไม" เมื่อเห็น โรออร์ตาหยุดเดิน คนรอบคอบอย่างไนน์ทีนไนท์จึงหยุดยืนกับที่เช่นกัน ระยะห่างระหว่างทั้งคู่ประมาณเกือบสิบเมตรได้

ไนน์ทีนไนท์ระแວดสงสัยเจ้าคนลึกลับอย่างโรออร์ตาสุดๆ เลย

ความเป็นมาของชายคนนี้...ไม่รู้

ทำไมถึงต้องช่วยเขา...ก็ไม่รู้อีกเช่นกัน

หมอนี่เรียนวิชาสร้างภาพลวงมาจากใคร และรู้จักวิชานี้ได้ยังไง

สรุปก็คือไม่ควรใกล้ชิดสนิทสนมกับชายหนุ่มลึกลับและยังชอบทำหน้าที่ทะเล้นจนน่าตีบคนนี่

"ไนน์ทีนไนท์ ถ้าเจ้าไม่ว่าอะไร เราพักกันที่นี้เถอะ" โรออร์ตาเลือก พื้นดินเรียบแห้งเพื่อวางสัมภาระ จากนั้นก็พับแขนเสื้อ คลายคอเสื้อที่รัดแน่น และเริ่มต้นเก็บกิ่งไม้แห้ง

"ที่นี้เหอ ทำไมไม่เดินต่อ" ถึงที่นี้จะอยู่ห่างจากพระราชวังปีศาจมายาพอสมควร แต่พวกเขายังเห็นการไล่ล่าไม้พันหรือกมั้ง

"หึๆ ข้างหน้าเป็นป่าที่อันตรายมาก ถ้าอยากผ่านมันไปอย่างปลอดภัย การพักผ่อนเอาแรงก็เป็นเรื่องสำคัญ ยิ่งไปกว่านั้น...ข้าเหนื่อยแล้ว" โรออร์ตาพูดยิ้มๆ

"เป็นผลจากการใช้เวทสร้างภาพลวงตานั้นเหอ ทำไมนายถึงใช้เวทนี้เป็น"

"..."

โรออร์ตาไม่ตอบ ไนน์ทีนไนท์ก็ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะตอบตามตรง จึง

ไม่ได้ใส่ใจเท่าไร

ขณะที่โรออร์ดาตั้งอกตั้งใจเก็บเศษกิ่งไม้แห้งโดยไม่ปรปักษ์โอตครวญ
ใดๆ อยู่หนึ่ง ไนน์ทีนไนท์เพิ่งรู้สึกตัวว่าห้องฟ้ารอบตัวมืดสนิท ยอว่าแต่
จะหาแสงจันทร์จากไหนเลย กระทั่งดวงจันทร์ยังไม่มี ทว่าสายตาคอนแหลมคม
ของเขายังคงเห็นร่างที่เคลื่อนไหวในเงามืดชัดเจน สำหรับเขาแล้วนี่เป็นเรื่อง
ปกติ แต่...โรออร์ดาละ

ลำพังประวัติความเป็นมาอันลึกลับก็ทำให้เขาปวดหัวมากพอแล้ว เขา
อยากรู้จริงๆ ว่าโรออร์ดาใช้อะไรแยกแยะสิ่งของรอบตัวในความมืด แดม
ยังเก็บเศษกิ่งไม้ถูกด้วย

ขณะที่ไนน์ทีนไนท์กำลังสงสัยอยู่นั้น เปลวไฟปล้นลุกฟุ้งสะท้อนเข้า
ตา เขากะพริบตาเรียกสติ ที่แท้โรออร์ดาเก็บกิ่งไม้เสร็จภายในเวลาอันสั้น
และใช้วิธีเสียดสีกิ่งไม้ให้เกิดประกายเพื่อจุดไฟขึ้น

"ยืนอยู่อย่างนั้นไม่เมื่อยหรือไง หรือว่า...กลัวข้าจะทำร้ายเจ้า"

โรออร์ดาหัวเราะขบขัน ดวงตาสีน้ำตาลจ้องกองไฟตรงหน้าและทยอย
ไล่กิ่งไม้เข้าไป เปลวไฟลุกโหมแรง

"ใครกลัวนาย ฉันแค่...ไม่อยากรั้งก็เท่านั้น"

ไนน์ทีนไนท์เบ้าปาก หยิบเจ้าถั่วลิสงที่กำลังนอนหลับสนิทโยนลงพื้น
ได้ยินเสียงร้อง "อ๊อ" ดังขึ้นแะเดียว จากนั้นถั่วลิสงก็พลิกตัวหลับต่อ

โรออร์ดาไม่พูดอะไร เอาแต่หัวเราะและเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้ามืดมิด
ไร้ดวงดาว สีหน้าเคร่งขรึมหมกมุ่นเล็กน้อย

หลังจากนั่งคิดอยู่นาน ไนน์ทีนไนท์ไม่เพียงหาคำตอบให้คำถามมากมาย
ที่อัดอั้นอยู่เต็มอกไม่ได้ กลับมีเรื่องให้สงสัยเพิ่มมากขึ้นอีก

ไนน์ทีนไนท์กิดฟัน เดินมากระแทกตัวลงนั่งข้างโรออร์ดาแล้วอ้าปาก
พูดว่า

"นาย..."

"เจ้าอยากรู้ความเป็นมาของข้ามากขนาดนั้นเลย"

ทั้งคู่แทบจะอ้าปากพูดขึ้นพร้อมกัน ไนน์ทีนไนท์หุบปากแน่น ไม่พูด